

India og Pakistan*).

Af Kr. M. Jensen.

Ved delingen af britisk Indien den 15. august 1947 var de tre dominerende synspunkter repræsenteret af hinduerne, muhammedanerne og englænderne, der alle kan føres tilbage til bestemte perioder i den indiske historie.

Hinduismen udviklede sig gennem årtusindet før Kr. og havde sin kulmination i Acokas store rige (250 f. Kr.), der omfattede næsten hele Indien. Dette rige opstod sammen med en national følelse, der var frembragt af det togt, Alexander den Store havde gennemført i Induslandet. I de følgende århundreder beherskedes landet ligeledes af hinduistiske fyrster med vekslende magt, selv om hunnerne i det 6. århundrede gjorde sig til herre over dele af nordvest Indien, og det fortsatte, indtil den muhammedanske indflydelse begyndte at gøre sig gældende. Det begyndte i Sind i første halvdel af det 8. århundrede, kun hundrede år efter Muhammed's død, men det var dog først efter år 1000, at de afghanske herskere startede deres erobringer og underlagde sig størstedelen af Indien. Afghanernes styrke mindskedes dog gradvis, medens store mongolske hærførere som Djengis Khan og Timur Lenk foretog deres store erobringstogter mod Europa og samtidig plyndrede dele af Nordindien. Omkring 1500 var landet således igen under opløsning, da en ny invasion fra nord satte ind og resulterede i oprettelsen af den store mogulstat. Grundlæggeren var Babar, der sammen med senere stormoguler, som Akbar og Shah Jahan, var knyttet til Delhi og Agra og har efterladt sig imponerende mindesmærker i disse byer og deres omegn. Stormogulernes rige holdt sig igennem 200 år, indtil det måtte vige for de vesteuropæiske magters større og større indflydelse i Indien. Portugisere og franskmænd, hollændere og danskere forsøgte en kolonisation, men uden større succes, og kun englænderne havde heldet med sig. De begyndte på østkysten af

*) Oversigtskort forefindes bagest i heftet.

den indiske halvø og i Bengal, og i løbet af 100 år havde det engelske selskab „The East India Company“ underlagt sig størstedelen af Forindien. Selskabet benyttede sig dels af den opløsning, der var i mogulriget, og dels af den uenighed, der til stadighed herskede mellem de mindre hinduistiske fyrster, og erobrede således hele landet ved hjælp af dets egne sønner ved at støtte den ene part i disse lokale stridigheder mod den anden. I 1857—59 fandt et stort oprør — the Sepoymutiny — sted, ikke så meget af modvilje mod det engelske regime som af frygt for, at man ville påtvinge folket den kristne religion og udrydde hinduismen.

Det lykkedes imidlertid englænderne at slå oprøret ned, men det resulterede i, at den engelske regering overtog styret efter „The East India Company“, og 20 år senere lod den engelske konge sig uråbe som kejser af Indien.

Det engelske styre førte ellers til en indstilling af de mange indre stridigheder, og det følgende århundrede betød fremgang for Indien.

Det hinduistiske grundelement i befolkningen levede imidlertid stadigt, og selv om den muhammedanske påvirkning havde medført visse ændringer, således at kvinderne f. eks. i nogle egne går tilslørede omend ikke i samme grad som de muhammedanske, så havde erobrerne dog ikke været i stand til at røkke ret meget ved den daglige livsførelse og hinduernes tankegang.

Et vigtigt led i hinduernes religion til at holde dem væk fra nye strømninger er kastevæsenet, der blandt andet forbyder ægteskab mellem kasterne indbyrdes, og selvfølgelig også med muhammedanerne. Dette kastevæsen er endog så indgroet i hinduernes bevidsthed, at det oftest følger med dem, selv om de skifter religion til islam eller kristendommen. Kastevæsenet har således været en hjælp for hinduerne til at undgå opblanding med andre folkeslag, men samtidig har de mange sociale skel, det sætter i befolkningen, medført, at den indre solidaritet mod en ydre magt har været ringe indtil få år, før de fik deres uafhængighed, hvilket har været englænderne til hjælp mange gange under styrelsen af Indien. Det andet indre forhold, som englænderne kunne udnytte, var modsætningen mellem muhammedanerne og hinduerne, det problem, der skulle blive så skæbnesvangert for det frie Indien, og som førte til delingen af britisk Indien i Pakistan og India.

Det er naturligt, at der kommer et modsætningsforhold mellem to så vidt forskellige religioner, hvoraf den ene, islam, bekender sig til en gud og har en aktiv udbredelse af religionen som mål,

medens den anden, hinduismen, har et utal af guder og halvguder og er en mere passiv religion uden nogen missionerende virksomhed udadtil. Ydermere gøres forholdet spændt derved at muhammedanerne regelmæssigt slagter køer, hvilket af hinduerne anses for en af de største synder, medens nogle hinduer til gengæld spiser svinekød, der for muhammedanerne er urent.

Det var måske alligevel ikke så meget de forskellige synspunkter den jævne muhammedaner og hindu imellem, der førte til delingen, som det var resultatet af det modsætningsforhold, der herskede mellem lederne af de to store indiske partier "The Muslim League" og "The Indian National Congress".

De første officielle krav om en deling blev fremsat i 1940 af Mahomed Ali Jinnah, lederen af "The Muslim League", der modsat hinduerne ønskede en stat for muhammedanerne og for dem alene. Trods ihærdige forsøg fra hinduistisk side og fra den engelske regering på at holde Indien udelt, blev resultatet, da englænderne overgav magten til landets ledere 15. august 1947, at der foretoges en deling i *India*, hvor ca. 75 % af befolkningen er hinduer, og *Pakistan*, hvor ca. 75 % af befolkningen er muhammedanere. Gennem den årtusindlange påvirkning fra de muhammedanske lande mod vest er muhammedanerne blevet dominerende i den nordvestlige del af Indien, og Pakistan fik derfor sit største område her. Samtidig indgik den østlige del af Bengal, hvor der også var flertal af islamtilhængere i Pakistan. De mange muhammedanere i Bengal skyldes en stor tilslutning af tidligere kasteløse eller urørlige hinduer, der håbede at få bedre kår under en anden religion.

INDIA

Først 2½ år efter delingen konstituerede den nye Republic of India sig den 26. januar 1950 som en sammenslutning af 27 stater.

Den højeste post i administrationen er præsidentembedet, der er besat med president Rajendra Prasad. Sammen med centralregeringen i Delhi med Jawaharlal Nehru som premierminister varetager presidenten alle spørgsmål vedrørende hele unionen, såsom forsvar, udenrigspolitik og trafikvæsen, medens man med henblik på de yderst forskelligartede forhold, der hersker i landet, har valgt at styre de enkelte stater ved lokale statsregeringer med udstrakte beføjelser især på det økonomiske område.

Denne lokale styreforholds forskelligheder danner grundlaget for den følgende opdeling i tre kategorier af stater:

A-stater. Disse er tidligere provinser, der nu styres af en Governor, som har den udøvende magt, sammen med et folkevalgt ministerium. Governor'en udnævnes af India's president for en fem-årig periode, og de første frie valg efter delingen til såvel statsregeringerne som centralregeringen skulle være foregået sidste efterår, men er af "The Indian National Congress", der behersker parlamentet, udskudt flere gange og foreløbig fastlagt til efteråret 1951.

B-stater. Oftest dannet ved en sammenslutning af tidligere fyrstestater — maharajastater — og styres af en rajpramukh, d.v.s. en maharaja fra en af fyrstestaterne, der har været venligt indstillet overfor unionen. Det lovgivende arbejde udføres her ligeledes af et ministerium.

C-stater. Omfatter mindre provinser i det tidligere britisk Indien eller sammenslutninger af mange oftest meget små stater. De står under centralregeringen i Delhi, og den daglige ledelse er lagt i hånden på en Chief Commissioner samt dennes stab.

Opdelingen af de 27 stater i disse tre grupper er som vist i tabel I.

Folketallet hidrører fra en lige foretaget tælling d. 1. marts 1951. Den blev gennemført af ikke mindre end ca. 600,000 tællere, og med det store forarbejde, der er gjort med opslag, gennem radio og aviser for at gøre befolkningen mandtalsmodne, synes der ikke at være tvivl om, at det tegner det bedst mulige billede af forholdene, når man tager i betragtning, at der fuldkommen mangler folkeregistre, og man udelukkende må gå ud fra nummereringen af husene i landsbyerne og søge oplyst, hvor mange der i hvert enkelt tilfælde er knyttet til det pågældende hus. Til sammenligning kan anføres, at tællingen i 1931 sikkert har givet et mindre folketal end det virkelige, da man på dette tidspunkt gjorde alt for at boycotte englændernes arbejde, dog især i den nordlige del. I modsætning hertil må man regne med, at tallet for 1941 er stort nok og måske for stort. Man var på daværende tidspunkt indenfor såvel muhammedanske som hinduistiske kredse interesserede i hver for sig at få så mange tilhængere som muligt, og man er derfor måske kommet til for høje tal især i de større områder som Bengal og Punjab, hvor kampene mellem de to partier kom til at stå stærkest.

De største stigninger af folketallet i tiden 1941—51 er dels foregået langs vestkysten og dels i Assam. I Bombay staten skyldes en meget stor del af stigningen på ca. 7 mill., den store tilgang af

Indias areal og folketal.
(Tabel I).

	Areal i 1000 km ²	Folketallet 1. marts 1951 i mill.	Indbyggere pr. km ²	Folketallets ændringer 1941-51 i %
A-stater				
Assam	140	9.13	65	+ 20.2
Bihar	182	40.22	220	10.1
Bombay	300	35.94	120	21.8
Madhya Pradesh	337	21.33	63	8.6
Madras	330	56.95	173	14.3
Orissa	155	14.64	94	6.4
Punjab.....	97	12.64	130	0.4
Uttar Pradesh	291	63.25	217	11.9
West Bengal	76	24.79	326	13.5
B-stater				
Hyderabad.....	213	18.65	88	14.2
Madhya Bharat	120	7.94	66	11.1
Mysore	76	9.07	119	23.8
P. E. P. S. U.....	26	3.47	133	1.3
Rajasthan	332	15.30	46	15.2
Saurashtra	55	4.14	75	20.5
Travancore-Cochin ..	24	9.27	386	23.6
C-stater				
Ajmer.....	6	0.69	115	17.5
Bhopal	18	0.83	46	6.8
Bilaspur	1	0.13	130	16.4
Coorg.....	4	0.23	58	35.5
Delhi	1	1.74	1740	90.0
Himachal Pradesh ..	27	0.99	36	5.8
Kutch.....	22	0.57	26	13.4
Manipur	22	0.58	26	13.1
Tripura.....	10	0.65	65	26.7
Vindhya Pradesh....	64	3.57	56	6.7
Andamans & Nicobars	8	0.03	4	÷ 8.3
India	3.150	356.89	113	+ 13.4

flygtninge til Bombay by og nærmeste omegn. Saurashtra og Assam skylder sikkert deres opgang en mere systematisk optælling i denne omgang end det var muligt i 1941, hvor f. eks. Saurashtra bestod af over 200 småstater.

I denne forbindelse bør også bemærkes, at de store folkevandringer, der er foregået i Punjab, Patiala og West Bengal, ikke synes

at have haft nogen særlig indflydelse på indbyggerantallet, udover at tilvæksten 1941—51 i Punjab og Patiala har været under middel.

Af de 27 stater i den nye republik forekommer flere tidligere provinser i britisk Indien næsten uændrede som stater. Det gælder Ajmer-Merwara (nu Ajmer), Assam, Bihar, Coorg, Delhi, Madras og United Provinces (nu Uttar Pradesh). Dog har Assam måttet afgive et distrikt (Sylhet) til Øst-Pakistan mod til gengæld at overtage de tidligere Khasi Hills states, der sammen med nogle bjergstammers områder danner Khasi-Jaintia Hill District; Bihar fik tildelt to små stater, der lå i den sydlige del af provinsen. Madras har indlemmet tre tidligere maharajastater — Pudukkottia, Banganapalle og Sandur —, og 13 stater har sluttet sig til Uttar Pradesh, deraf de tre enklaver Tehri Garhwal, Benares og Rampur i 1949, medens de resterende 10 små områder mod syd overførtes d. 25. januar 1950 fra Vindhya Pradesh.

En del tidligere fyrstestater er også overgået uændrede til unionen, således Hyderabad, Mysore og Travancore-Cochin som rajpramukh-stater, og Bhopal, Bilaspur, Kutch, Manipur og Tripura undergivet centralregeringen.

En tredje gruppe omfatter tidligere provinser, der har undergået større forandringer. Bombay er således blevet udvidet med store områder især mod nord, hvor Gujarat staterne og Baroda blev indlemmet, og mod syd, hvor Bombay udvidede sit område med Kolhapur. Ialt har 164 stater tilsluttet sig den tidligere provins Bombay. Madhya Pradesh, der omfatter det tidligere Central Provinces og Berar, har yderligere modtaget 15 mindre stater, Makrai mod vest og de 14 Chatisgarh-stater mod øst (her inklusiv en del af Chota Nagpur). Punjab (1947—50 East Punjab), der opstod ved delingen af Punjab provinsen mellem India og Pakistan, blev i den nye republik forøget med 3 små områder sydvest for Delhi (den foreløbige hovedstad Jullundur skal efter de nuværende planer om få år afløses af Chandigarh, der er under opførelse nord for Ambala). Orissa udgør nu et mere samlet område mellem Madras, Madhya Pradesh og Bihar efter tislutningen af de 24 stater, der lå mere eller mindre indkilet i den tidligere provins. De vigtigste var Kalahandi, Patna og Gangpur samt Mayurbhanj, der først gik sammen med Orissa et år senere end de andre (1/1-1949). West Bengal dannedes i 1947 som den vestlige del af Bengal provinsen og er delt i et sydligt stort område og et mindre nordligt mellem Sikkim, Bhutan og Øst-Pakistan. Det sidste område blev d. 1. januar 1950 udvidet med Cooch Behar, der havde været styret af central-

regeringen siden september 1940. Cooch Behar var oprindeligt planlagt som den 28ende indiske stat og indgik i forfatningen som en C-stat.

Den sidste gruppe af stater i den indiske republik optræder som unioner af flere tidligere maharajastater, og er således ganske nye enheder i republikken. Der er her tale om følgende: P.E.P.S.U.-Patiala and East Punjab States Union — der dannes d. 15. juli 1948 af 8 enkeltstater med Patiala som midtpunkt og med maharajaen af Patiala som rajpramukh.

Rajasthan fremkom i flere tempi, idet den første sammenslutning af ialt 9 småstater i den sydøstlige del af det tidligere Rajputana fandt sted d. 25. marts 1948. Allerede d. 18. april tilsluttedes også rajputstaten Udaipur og byen Udaipur blev hovedstad. Efter et års forløb d. 30. marts 1949 udvidedes Union of Rajasthan til også at omfatte de fire store rajputstater Jaipur, Jodhpur, Jaisalmer og Bikaner. Hovedstaden blev nu Jaipur. Den 15. maj blev der yderligere indlemmet 4 stater i det østlige Rajputana, der en tid havde dannet en selvstændig union — Matsya Union —, men under pres fra centralregeringen valgte Rajasthan fremfor at skulle slutte sig til Uttar Pradesh. Greater Rajasthan består således af 18 tidligere maharajastater og omfatter nu hele Rajputana med undtagelse af de små områder Palanpur og den sydlige del af Sirohi, som blev afgivet til Bombay.

Madhya Bharat — eller "the United States of Gwalior, Indore and Malwa" —, dannedes oprindeligt d. 28. maj 1949 af 20 stater i den centrale del. Den 16. juni 1949 sluttede de to store maharajastater Indore mod syd og Gwalior mod nord sig til unionen og d. 30. juni antog Madhaya Bharat sin nuværende form ved indlemmelsen af yderligere 3 mindre stater, således at den nu består af ialt 25 stater med hovedstad om vinteren i Gwalior og om sommeren i det mere kølige Indore.

Saurashtra, der nu omfatter hele Kathiawar, er en forening af ialt 222 tidligere enkeltstater. Den oprettedes først d. 15. april 1948 af de 221 områder og formedes endeligt d. 20. januar 1949 ved tilslutningen af Junagarh, hvis muhammedanske leder i første omgang voterede for Pakistan, men på grund af det lille områdes placering midt i Saurashtra senere måtte bøje sig for en folkeafstemning i India's favør.

Alle de her nævnte stater i denne gruppe styres af en rajpramukh, medens de to følgende er undergivet centralregeringen.

Himachal Pradesh, staten i Himalaya, grænsende til Tibet og

Kashmir, blev oprettet d. 15. april 1948 og omfatter 21 af de tidligere Punjab Hill States.

Vindhya Pradesh, der dækker den østlige del af det tidligere Central India, var oprindeligt en sammenslutning af 36 stater hørende under kategorien B-stater og med en rajpramukh som leder. Indre uoverensstemmelser gjorde det imidlertid nødvendigt, at centralregeringen pr. 1. januar 1950 måtte overtage styret. Den 1. januar 1950 blev 10 småstater overført fra Vindhya Pradesh til Uttar Pradesh, og de resterende 26 stater styres nu af en Chief Commissioner.

Af andre områder, der har tilknytning til Republic of India, skal her nævnes Jammu & Kashmir, Sikkim og Bhutan. Kashmir, som dækker et areal på 214000 km² og har ca. 4,4 mill. indbyggere, er stadig et stridens æble mellem India og Pakistan, idet begge parter gør krav på staten. India behersker kun selve Kashmirdalen og dens nærmeste omegn, medens Pakistan har gjort sig til herre over resten. Befolkningen er overvejende muhammedansk (ca. 75 %). Foreløbig er begge parter gået ind på, at tilhørsforholdene skal afgøres ved folkeafstemning, men striden står nu om, under hvilke forhold denne afstemning skal foregå.

Sikkim, 7300 km², 136,000 indbyggere (1951), fortsætter iflg. en aftale af 5. december 1950 med fuldkommen autonomi med hensyn til indre forhold, medens India har overtaget ansvaret for statens territoriale integritet.

Bhutan, 46,000 km² og ca. 300,000 indbyggere, skal iflg. overenskomst af 8. april 1949 rådføre sig med India, før der træffes beslutninger angående udenrigske forhold, men skal iøvrigt selv ordne sine anliggender.

Indenfor Republic of India's landområde findes endvidere flere mindre udenlandske besiddelser. Portugal ejer således områderne Diu, Daman (Damao) og Goa alle på vestkysten, og Frankrig kolonierne Karikal, Pondicherry (Pondichéry) og Yanam (Yanun) på østkysten samt Mahé på vestkysten, medens den tidligere franske koloni Chandernagore nord for Calcutta overgik til India d. 2. februar 1951 efter en afstemning om tilhørsforholdet.

Et af de vigtigste spørgsmål for den nye republik er flygtningene, der siden august 1947 næsten uafbrudt er vandret i store mængder over grænserne mellem Pakistan og India. Den følgende opgørelse, der er foretaget sammen med folketællingen i marts, viser fordelingen i India (tabel II). De største koncentrationer af

flygtninge er naturligt i de to stater, der er delt mellem India og Pakistan.

Antallet af flygtninge i indiske stater pr. 1/3-51.
(Tabel II).

Punjab	2.470.000
West Bengal	2.120.000
Delhi	510.000
Uttar Pradesh	475.000
P. E. P. S. U.	380.000
Bombay	340.000
Rajasthan	315.000
Assam	275.000
Tripura	100.000
Andre stater	500.000

PAKISTAN

Ved delingen af britisk Indien dannedes Pakistan som nævnt af den nordvestlige del (Vest-Pakistan) samt den østlige del af Bengal (Øst-Pakistan).

Den højeste myndighed har Pakistans Governor General, Mr. Kwaja Nazimuddin, der styrer landet gennem regeringen, hvis premierminister er Liaquat Ali Khan.

De enkelte områder i Pakistan deles som i India efter den lokale regeringsform i følgende grupper:

Governor-provinser, der omfatter provinserne Sind, West Punjab, North West Frontier Province, alle i Vest-Pakistan samt hele Øst-Pakistan, der danner provinsen East Bengal. De ledes af en Governor, der er udnævnt af Pakistans Governor General og har de samme beføjelser som i de indiske Governor-stater.

Chief Commissioner provinsen Baluchistan, der står direkte under centralregeringen i Karachi, men styres af en udsendt Chief Commissioner.

Fyrstestater, der har tilsluttet sig Pakistan. Det drejer sig om Punjab staterne, Bahawalpur og Khairpur, og Baluchistan staterne, Makran, Kalat, Las Bela og Kharan, alle styret af tidligere fyrster. Endvidere omfatter denne gruppe de stater og „agentskaber“ langs grænsen mod Afghanistan, der hører under North West Frontier Province. De fortsætter som før delingen som delvis uafhængige, styret af egne fyrster, men står tillige med de øvrige under Pakistans Governor General i alle forhold, der vedrører forsvar, uden-

rigspolitik og trafik. Dette nordlige område deles i fem større distrikter fra syd mod nord, South Waziristan, Nord Waziristan, Kurram, Khyber og Malakand (omfattende bl. a. Chitral, Swat og Dir), foruden nogle små distrikter behersket af stammer og under opsyn af provinsregeringen i N. W. F. P.

Det samlede areal for Pakistan er 936,000 km² og folketællingen af d. 8. februar 1951 har opgjort indbyggerantallet til 75,69 mill. Det tilsvarende antal i 1941 opgjort efter de nye administrative inddelinger var 70,5 mill. For de enkelte provinser og stater se tabel III.

Pakistans areal og folketal 1951.

Tabel III.

	Areal i 1000 km ²	Folketal 1941 i mill.	Folketal d. 8. febr. 1951 i mill.	Indbyg- gere i km ²	Folketallets ændringer 1941-51 i %
East Bengal.....	140	42.08	42.12	300	0
Baluchistan	141	0.50	} 1.18	} 3.4	} 18
Baluchistan staterne	206	0.50			
N.W. F. P.	37	3.04	} 5.70	} 56	} 4.8
N.W. F. P. staterne	65	2.40			
Sind	125	4.18	} 4.94	} 35	} 10
Khairpur	16	0.31			
West Punjab.....	161	15.80	} 20.63	} 100	} 20.3
Bahawalpur.....	45	1.34			
Karachi*)		0.35	1.12		220
Pakistan	936	7.05	75.69	80	7.3

*) Hovedstaden Karachi blev den 23. juli 1948 skilt fra Sind, og staar nu under centralregeringen. En tælling af flygtningene i byen i maj 1948 opgjorde antallet til 425.000.

UDVIKLINGEN EFTER 1947

Vanskelighederne for de to nye stater meldte sig hurtigt efter delingen. Området havde som et hele under englændernes styre været ret godt forsynet med råstoffer for industrien såvel som med fødevarer, selv om de ustabile forhold for landbruget i et monsunområde altid vil medføre store variationer i produktionen og fare for underskud. Anderledes er det nu, hvor man udelukkende har spaltet landet op efter befolkningens religiøse indstilling, uden at tage de økonomiske muligheder for de nye stater i betragtning.

Landbrugsmæssigt er Pakistan således noget bedre stillet end India, idet ca. $\frac{1}{3}$ af det dyrkede areal er kunstvandet, medens India kun har $\frac{1}{6}$ kunstvandet. Hertil skal dog bemærkes, at India ned-

børmæssigt er noget bedre stillet end Pakistan. At de kunstvandede arealer alligevel er af langt større værdi end de ikke-kunstvandede, der er udsat for de store variationer i monsunregnen, fremgår blandt andet af det forhold, at de vandede pakistanske bomuldsmarker normalt har dobbelt så store afgrøder pr. ha som de uvandede indiske. Produktionen af hvede og ris er fordelt således, at Pakistan har henholdsvis $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af den samlede produktion, medens folketallet kun udgør mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{6}$ af hele områdets. Pakistan er derfor også selvforsynende med korn, selv om den store befolkning i East Bengal (med 300 indb. pr. km²) kan have underskud i enkelte år. India har derimod et stadigt underskud af korn, som må dækkes ved import dels fra Pakistan, dels fra Burma. Denne har udgjort mellem 12—15 % af India's samlede import i de forløbne år efter delingen, selvom regeringen har sat alt ind på at blive selvforsynende ved igangsættelser af en "growe more food campaign", hvori den opfordrer landbruget til at omlægge driften fra pengegivende afgrøder som bomuld, til foderafgrøder.

På lignende måde findes et uheldigt forhold mellem jute- og bomuldsproduktionen, og de tilknyttede industrier. Pakistan har i East Bengal 80 % af produktionen af råjute, men må eksportere det altsammen, da man fuldkommen savner juteindustri. Disse industrivirksomheder, der findes på den indiske side af grænsen i Calcutta og dens omegn, er af stor betydning for India og leverer værdimæssigt 35 % af India's samlede eksport.

Man har derfor også forsøgt at fremme de indenlandske forsyninger, medens man stadig baserer industrien på juteimport fra Pakistan. Med bomulden forholder det sig knapt så galt, idet India, der har 90 % af bomuldsindustrien, også har $\frac{2}{3}$ af den samlede produktion. Dog er landet i øjeblikket ikke i stand til at forsyne hjemmemarkedets efterspørgsel, blandt andet på grund af den omtalte omlægning i driften til fordel for korn, og det må importere 20 % af sit forbrug af råbomuld (ca. 150.000 tons årligt), hvilket svarer til 13 % i værdi af India's samlede import. De vigtigste leverandører er Pakistan og Ægypten med hver $\frac{1}{3}$.

Ligesom India er dominerende i bomulds- og juteindustrien, således er det også ledende indenfor næsten alle andre industrigrene, og det skyldes blandt andet, at India er så heldig at eje råstofkilderne. Der findes således kullejer og jernmalmlejer, der forsyner de store Tataværker, foruden at der er forekomster af manganmalme, glimmer og bauxit. Det eneste råstof af betydning i Pakistan

er olie. Fælles for begge de nye stater er den mangel på kvalificeret arbejdskraft og teknikere, der findes efter, at englænderne har forladt dem. Der gøres ivrige forsøg på at afhjælpe savnet ved at uddanne folk i træningslejre. Det er måske for tidligt at dømme udviklingen ud fra resultatet af de første fire år, der ikke synes at vise særlig lyse udsigter. Man må dog håbe, at India og Pakistan kan komme til en fredelig løsning på problemet Kashmir, der optager dem så stærkt i øjeblikket, så de militære dispositioner ikke skal stille for store krav til de i forvejen hårdt trængte samfund.

LITTERATUR

Abstract of agricultural statistics of India 1936—37 to 1945—46. Udg. af The economic and statistical adviser. Delhi 1949.

Keesings contemporary archives 1947—51.

Map of India, udgivet af Survey of India. Delhi 1950.

Spate, O. H. K.: The partition of Punjab and of the Bengal. Geogr. Journ. 1948.

Vakil, C. N.: Economic consequences of divided India. Bombay 1950.

The Indian and Pakistan Yearbook and who is who. Bombay 1950.

INDIA & PAKISTAN

500 km



er olie. Fælles for begge de nye stater er den mangel på kvalificeret arbejdskraft og teknikere, der findes efter, at englænderne har forladt dem. Der gøres ivrige forsøg på at afhjælpe savnet ved at uddanne folk i træningslejre. Det er måske for tidligt at dømme udviklingen ud fra resultatet af de første fire år, der ikke synes at vise særlig lyse udsigter. Man må dog håbe, at India og Pakistan kan komme til en fredelig løsning på problemet Kashmir, der optager dem så stærkt i øjeblikket, så de militære dispositioner ikke skal stille for store krav til de i forvejen hårdt trængte samfund.

LITTERATUR

Abstract of agricultural statistics of India 1936—37 to 1945—46. Udg. af The economic and statistical adviser. Delhi 1949.

Keesings contemporary archives 1947—51.

Map of India, udgivet af Survey of India. Delhi 1950.

Spate, O. H. K.: The partition of Punjab and of the Bengal. Geogr. Journ. 1948.

Vakil, C. N.: Economic consequences of divided India. Bombay 1950.

The Indian and Pakistan Yearbook and who is who. Bombay 1950.
